

GRÀCIES, RAIMON

AL VENT: 50 ANYS

AI AI AI

ÀLVAR CARPI

CORAL SANT JORDI

DYANGO

EL CAU DEL LLOP

ESTER FORMOSA

GONÇAL PALOP

JOAN MANUEL SERRAT

JOSEP CARRERAS

LA GOSSA SORDA

LLUÍS MIQUEL

MANEL CAMP

MARINA ROSSELL

MÀRIUS ASENSI

MIQUEL GIL

MONCHO

ÒSCAR BRIZ

PAU ALABAJOS

PEP GIMENO *BOTIFARRA*

RAFA XAMBÓ

RAPSODES

TOTI SOLER

VERDCEL

INTERPRETEN CANÇONS DE RAIMON

Si un dia vols (3.14)

LLUIS MIQUEL

Els 4Z (PDI i PM Produccions, 1966)

Cançó de les mans (4.00)

CORAL SANT JORDI

Oriol Martorell Coral Sant Jordi Concert de comiat
(TVC Disc, 1991)

Treballaré el teu cos (4.07)

MONCHO

Paraules d'amor (Horus, 1993)

Jo vinc d'un silenci (3.00)

AI AI AI

El temps de Sefalina Kaolin (Propaganda pel Fet, 1996)

D'un temps, d'un país (3.40)

JOAN MANUEL SERRAT

Banda sonora d'un temps, d'un país (Ariola, 1996)

Veles e vents (3.55)

TOTI SOLER I ESTER FORMOSA

M'aclame a tu

(Pequeñas cosas, 1997; TO / K-Indústria cultural, 2002)

Com un puny (6.00) (instrumental)

MANEL CAMP

Cançó (Picap, 1999)

Parlant-me de tu (4.10)

DYANGO

El pare (K-Indústria cultural, 2004)

Lo jorn ha por (2.49)

EL CAU DEL LLOP

Ànima negra (Art del So, 2004)

Veles e vents (4.33)

JOSEP CARRERAS

T'estim i t'estimaré (Discmedi, 2006)

Si em mor (2.55)

MARINA ROSSELL

(2009)

Só qui só (3.55)

MIQUEL GIL

(2009)

Al vent (3.19)

ÀLVAR CARPI I RAFA XAMBÓ

(2009)

Indesinenter (4.43)

LA GOSSA SORDA

(2009)

He mirat aquesta terra (4.06)

ESTER FORMOSA

(2009)

La mar respira calma (3.37)

ÒSCAR BRIZ

(2009)

Una vaca amb un vedellet en braços (2.52)

ÀLVAR CARPI I PEP GIMENO BOTIFARRA

(2009)

Al vent (3.59)

PAU ALABAJOS

(2009)

Sobre la pau (3.25)

MÀRIUS ASENSI I GONÇAL PALOP

(2009)

Treballaré el teu cos (3.49)

VERDCEL

(2009)

Oh, desig de cançons (4.20)

RAPSODES

2009

Si un dia vols

(Raimon)

Si un dia vols,
si un dia tornes,
em trobaràs com sempre,
si un dia vols.

Potser més sol,
potser més trist que sempre,
si un dia vols,
si un dia tornes.

Encara és forta la lluita
i queda tant per fer,
si un dia vols,
si un dia tornes.

Si un dia vols,
si un dia tornes,
deixaré els llibres
per abraçar-te.

Quan vulgues,
quan tornes.
Si un dia vols,
si un dia tornes.

Cançó de les mans

(Raimon)

De l'home mire
sempre les mans.

Mans de xiquet, ben netes,
mans de xiquet que es faran grans.
Mans que en la nit busquen
allò que no troben mai.

Mans dels que maten, brutes;
mans fines que manen matar.
Mans tremoloses, eixutes,
mans tremoloses,
mans dels amants.

De l'home mire
sempre les mans.

Mans tan dures
dels que passen fam.
Mans tan pures
de quan érem infants.

De l'home mire
sempre les mans.

Treballaré el teu cos

(Raimon)

Treballaré el teu cos
com treballa la terra
el llaurador del meu poble:
amb amor i força.

I seràs tu el fruit,
seré jo el fruit,
serem junts el fruit.
Tu i jo, terra i força.

I obrirem junts els camins
que la vida ens tanca
desesperançadament.
Ens farem, serem junts.

En l'únic camí nostre
—font i mar, terra i arbre—
l'únic camí cert,
el camí de l'amor,
el difícil camí d'amor
on som junts tu i jo.

Treballaré el teu cos...

Jo vinc d'un silenci

(Raimon)

Jo vinc d'un silenci
antic i molt llarg
de gent que va alçant-se
des del fons dels segles
de gent que anomenen
classes subalternes,
jo vinc d'un silenci
antic i molt llarg.

Jo vinc de les places
i dels carrers plens
de xiquets que juguen
i de vells que esperen,
mentre homes i dones
estan treballant
als petits tallers,
a casa o al camp.

Jo vinc d'un silenci
que no és resignat,
d'on comença l'horta
i acaba el secà,
d'esforç i blasfèmia
perquè tot va mal:
qui perd els orígens
perd identitat.

Jo vinc d'un silenci
antic i molt llarg,

de gent sense místics
ni grans capitans,
que viuen i moren
en l'anonimat,
que en frases solemnes
no han cregut mai.

Jo vinc d'una lluita
que és sorda i constant,
jo vinc d'un silenci
que romprà la gent
que ara vol ser lliure
i estima la vida,
que exigeix les coses
que li han negat.

Jo vinc d'un silenci
antic i molt llarg,
jo vinc d'un silenci
que no és resignat,
jo vinc d'un silenci
que la gent romprà,
jo vinc d'una lluita
que és sorda i constant.

D'un temps, d'un país

(Raimon)

D'un temps que serà el nostre,
d'un país que mai no hem fet,

cante les esperances
i plore la poca fe.

No creguem en les pistoles:

per a la vida s'ha fet l'home
i no per a la mort s'ha fet.

No creguem en la misèria,
la misèria necessària, diuen,
de tanta gent.

D'un temps que ja és un poc nostre,
d'un país que ja anem fent,
cante les esperances
i plore la poca fe.

Lluny som de records inútils
i de velles passions,
no anirem al darrera
d'antics tambors.

D'un temps que ja és un poc nostre,
d'un país que ja anem fent,
cante les esperances
i plore la poca fe.

D'un temps que ja és un poc nostre,
d'un país que ja anem fent.

Veles e vents han mos desigs complir

(Ausiàs March - Raimon)

Veles e vents han mos desigs complir,
faent camins dubtosos per la mar.
Mestre i ponent contra d'ells veig armar;
xaloc, llevant, los deuen subvenir
ab llurs amics lo grec e lo migjorn,
fent humils precs al vent tramuntanal
que en son bufar los sia parcial
e que tots cinc complexquen mon retorn.

Bullirà el mar com la cassola en forn,
mudant color e l'estat natural,
e mostrarà voler tota res mal
que sobre si atur un punt al jorn.
Grans e pocs peixs a recors correran
e cercaran amagatalls secrets:
fugint al mar, on són nodrits e fets,
per gran remei en terra eixiran.

Amor de vós jo en sent més que no en sé,
de què la part pitjor me'n romandrà;
e de vós sap lo qui sens vós està.
A joc de daus vos acompararé.

lo tem la mort per no ser-vos absent,
perquè amor per mort és anul·lat:
mas jo no creu que mon voler sobrat
pusca esser per tal departiment.
Jo só gelós de vostre escàs voler,

que, jo morint, no meta mi en oblit.
Sol est pensar me tol del món delit,
car nós vivint, no creu se pusca fer:
aprés ma mort, d'amar perdau poder,
e sia tost en ira convertit.
E, jo forçat d'aquest món ser eixit,
tot lo meu mal serà vós no veer.

Amor, de vós jo en sent més que no en sé,
de què la part pitjor me'n romandrà,
e de vós sap lo qui sens vós està:
A joc de daus vos acompararé.

Com un puny

(Raimon)

Quan tu te'n vas al teu país d'Itàlia
i jo ben sol em quede a Maragall,
aquest carrer que mai no ens ha fet gràcia
se'm torna el lloc d'un gris inútil ball.
Ausiàs March em ve a la memòria,
el seu vell cant, de cop, se m'aclareix,
a casa, sol, immers en la cabòria
del meu desig de tu que és gran i creix:

"Plagués a déu que mon pensar fos mort
E que passàs ma vida en dorment".

Entenc molt bé, desgraciada sort,
l'última arrel d'aquest trist pensament,
el seu perquè atàvic, jove, fort
jo sent en mí, corprès, profundament.
Al lliit tan gran d'italiana mida
passe les nits sentint la teua absència,
no dorm qui vol ni és d'oblit la vida,
amor, amor, és dura la sentència.

Quan tu te'n vas al teu país d'Itàlia
el dolor ve a fer-me companyia,
i no se'n va, que creix en sa llargària,
despert de nit somou, somort, de dia.
Em passa això i tantes altres coses
sentint-me sol que és sentir-te lluny;
ho veig molt clar quan fa ja cent vint hores
que compte el temps que lentament s'esmuny.

Vindrà el teu cos que suaument em poses
en el meu cos quan ens sentim ben junts,
i floriran millor que mai les roses:
a poc a poc ens clourem com un puny.

Parlant-me de tu

(Raimon)

Tots els colors de la terra i de l'aigua
que són suaus en aquesta hora incerta,

i aquests ocells que van de branca en branca
i el sol ixent i la llum que em despertava
van parlant-me de tu,
van parlant-me de tu.

Si vols present, t'ompliré de carícies.
Si vols records, t'oferiré els més bells.
Si vols futur, t'ompliré d'esperances:
vull viure el temps ben acordat amb tu.

La mar de blau, per moments tan ombrosa,
la mar de verd, tan bella i perillosa,
la mar de gris, que es vol majestuosa,
la mar d'acer, tan entremaliosa
va dient-me el teu nom,
va dient-me el teu nom.

Si vols present, t'ompliré de carícies.
Si vols records, t'oferiré els més bells.
Si vols futur, t'ompliré d'esperances:
vull viure el temps ben acordat amb tu.

Tots els colors de la terra i de l'aigua
que són suaus en aquesta hora incerta,
i el sol ponent d'aquest dia que es cansa
i el vent llebeig que ha vingut a la tarda
van dient-me el teu nom
van parlant-me de tu.

Lo jorn ha por

(Ausiàs March - Raimon)

Lo jorn ha por de perdre sa claror:
quan ve la nit que expandeix ses tenebres,
pocs animals no cloen les palpebres,
e los malalts creixen de llur dolor.

Los malfactors volgren tot l'any duràs
perquè llurs mals haguessen cobriment.

Mas io qui visc menys de par e en turment
e sens mal fer, volgra que tost passàs.

E, d'altra part, faç pus que si matàs
mil hòmens justs, menys d'alguna mercè,
car tots mos gins jo solt per trair-me.

E no cuideu que el jorn me n'escusàs,
ans en la nit treball rompent ma pensa
perquè en lo jorn lo traïment cometa:
por de morir ne de fer vida estreta
no em tol esforç per donar-me ofensa.

Plena de seny, mon enteniment pensa
com aptament lo llaç d'amor se meta;
sens aturar, pas tenint via dreta,
vaig a la fi si mercè no em defensa.

Si em mor

(Raimon)

Si em mor,
que el cant siga ja realitat,
Si em mor,
que les esperances siguen fets
i que d'altres continuen
el que nosaltres continuem.

Si em mor
—quin absurd descans—,
ja per sempre
lluny de tot el que més estime,
lluny de tot el que més vull.

Si em mor,
que el cant siga ja realitat.
Si em mor,
que el nostre treball
haja guanyat.

Si em mor.
Si em mor.

Só qui só

(Joan Timoneda - Raimon)

Só qui só, que no só io,
puix d'amor mudat me só.

lo crec cert que res no sia,
o, si só, só fantasia,
o algun home que somia
que ve alcançar algun do,
puix d'amor mudat me só.

Só del tot transfigurat;
só aquell que era llibertat,
i ara d'amors cativat
me veig molt fora raó,
puix d'amor mudat me só.

Si só, puix que en lo món vixc
i a mi mateix avorrixc,
i segons que discernixc
veig la qui em dóna passió
puix d'amor mudat me só.

Al vent

(Raimon)

Al vent,
la cara al vent,
el cor al vent,
les mans al vent,
els ulls al vent,
al vent del món.

I tots,
tots plens de nit,

buscant la llum,
buscant la pau,
buscant a déu,
al vent del món.

La vida ens dóna penes,
ja el nàixer és un gran plor:
la vida pot ser eixe plor;
però nosaltres

al vent,
la cara al vent,
el cor al vent,
les mans al vent,
els ulls al vent,
al vent del món.

I tots,
tots plens de nit,
buscant la llum,
buscant la pau,
buscant a déu,
al vent del món.

Indesinenter

(Salvador Espriu - Raimon)

Nosaltres sabíem
d'un únic senyor
i vèiem com

esdevenia
gos.
Envilit pel ventre,
per l'afalac al ventre,
per la por,
s'ajup sota el fuet
amb foll oblit
de la raó
que té.
Armat, menjat
de plagues,
sense parar llepava
l'aspra mà
que l'ha fermat
des de tant temps
al fang.
Li hauria estat
senzill de fer
del seu silenci mur
impenetrable, altíssim:
va triar
la gran vergonya mansa
dels lladrucs.
Mai no hem pogut,
però, desesperar
del vell vençut
i elevem en la nit
un cant a crits,
car les paraules vessen
de sentit.
L'aigua, la terra,

l'aire, el foc
són seus,
si s'arrisca d'un cop
a ser qui és.
Caldrà que digui
de seguida prou,
que vulgui ara
caminar de nou,
alçat, sense repòs,
per sempre més
home salvat en poble,
contra el vent.
Salvat en poble,
ja l'amo de tot,
no gos mesell,
sinó l'únic senyor.

He mirat aquesta terra

(Salvador Espriu - Raimon)

Quan la llum pujada des del fons del mar
a llevant comença just a tremolar,
he mirat aquesta terra,
he mirat aquesta terra.

Quan per la muntanya que tanca el ponent
el falcó s'enduïa la claror del cel,
he mirat aquesta terra,
he mirat aquesta terra.

Mentre bleixa l'aire malalt de la nit
i boques de fosca fressen als camins,
he mirat aquesta terra,
he mirat aquesta terra.

Quan la pluja porta l'olor de la pols
de les fulles aspres del llunyans alocs,
he mirat aquesta terra,
he mirat aquesta terra.

Quan el vent es parla en la solitud
dels meus morts que riuen d'estar sempre junts,
he mirat aquesta terra,
he mirat aquesta terra.

Mentre m'envelleixo en el llarg esforç
de passar la rella damunt els records,
he mirat aquesta terra,
he mirat aquesta terra.

Quan l'estiu ajaça per tot l'adormit
camp l'ample silenci que estenen els grills,
he mirat aquesta terra,
he mirat aquesta terra.

Mentre comprenien savis dits de cec
com l'hivern despulla la son dels sarments,
he mirat aquesta terra,
he mirat aquesta terra.

Quan la desbocada força dels cavalls
de l'aiguat de sobte baixa pels rials,
he mirat aquesta terra,
he mirat aquesta terra.

La mar respira calma

(Raimon)

Va morint-se la llum
en un plor de gavines.
L'últim sol de la tarda
besa els llavis de l'aigua.

Al mur blanc dibuixada
l'ombra de la llimera.
El llebeig despentina
el pentinat dels arbres.

La mar respira calma.
La mar respira calma.

Els colors ja cansats
desitjaven nit clara.
Per ponent s'atansaven
núvols a la muntanya.

Pels camins vells de l'aire
amples ales es perden.
On s'amaga la música
cel i terra s'abracen.

a mar respira calma.
La mar respira calma.

Han callat lentament
les veus vives del vespre.
M'he sentit fet de vent,
de lleus hores mandroses.

He palpat la mirada
que llegia la pàgina
del quadern del meu viure
que ara ha estat arrencada.

La mar respira calma.
La mar respira calma.

Una vaca amb un vedellet en braços

(Pere Quart - Raimon)

Non non,
vine, son!

Dorm, petit, la mare et bressa,
cal que creixis ben de pressa;
fes-te fort
per la mort!
Seràs brau
o de pau?
Seràs cam d'escorxador
o màrtir nacional?

Tant se vall!
Per un bou
tot és prou.
Ara els somnis, vedelló.

Non non,
vine, son!

Sobre la pau

(Raimon)

De vegades la pau
no és més que por:
por de tu, por de mi,
por dels homes que no volem la nit.
De vegades la pau
no és més que por.

De vegades la pau
fa gust de mort.
Dels morts per sempre,
dels que són només silenci.
De vegades la pau
fa gust de mort.

De vegades la pau
és com un desert
sense veus ni arbres,
com un buit immens on moren els homes.

De vegades la pau
és un desert.

De vegades la pau
tanca les boques
i lliga les mans,
només et deixa les cames per fugir.
De vegades la pau.

De vegades la pau
no és més que això:
una buida paraula
per a no dir res.
De vegades la pau.

De vegades la pau
fa molt més mal;
de vegades la pau
fa molt més mal.
De vegades la pau.

Oh, desig de cançons

(Raimon)

Jo no tinc cançons;
em tenen a mi
elles, les cançons.
Quan volen, quan vénen,
quan? Qui ho pot saber.

Algunes arriben i es fan notar,
em miren i van entrant pels meus ulls,
per les orelles, per la meua pell
i, si volen, es queden i fan niu.
D'altres passen de llarg, però em criden.
Jo he passat hores, dies i anys
per cases, per carrers i per ciutats,
per boscos i camins, per vents i mars
percaçant-les. Oh, desig de cançons.

De vegades n'he pres una
i l'he acaronada dolçament,
l'he passejada per casa;
l'hi he fet vore els llibres meus,
i la música estimada,
la pintura que m'agrada,
l'amor que em fa sentir viu.
De vegades es mostren rebels
i parle amb elles i em van dient
el que voldrien que jo cantés:
menyspreu per a tots els opressors,
paraules que els puguen fer mal.
Amor i fermesa en el combat
per a tots els oprimits.
Música i consol i companyia
per als solitaris i marginats.
Oh, desig de cançons.
Jo no tinc cançons;
em tenen a mi
elles, les cançons.
Quan volen, quan vénen,
quan? Qui ho pot saber.
Oh, desig de cançons

Si un dia vols

Lluís Miquel. Per cortesia de PDI i PM Produccions

Cançó de les mans

Per cortesia de la Coral Sant Jordi

Treballaré el teu cos

Per cortesia de Moncho

Jo vinc d'un silenci

Ai Ai Ai. Per cortesia de Propaganda pel Fet

D'un temps, d'un país

Joan Manuel Serrat. (P) 1996 Sony Music Entertainment España SL,
sota llicència de Sony Music Entertainment España

Veles e vents

Toti Soler (guitarra i arranjaments), Ester Formosa (veu), Josep Mas *Kitflus* (contrabaix).
Per cortesia de K-Indústria Cultural

Com un puny

Manel Camp. Per cortesia de Picap

Parlant-me de tu

Dyango. Per cortesia de K-Indústria Cultural

Lo jorn ha por

El Cau del Llop. Per cortesia d'Art del So

Veles e vents

Josep Carreras. Per cortesia de Discmedi

Si em mor

Marina Rossell (veu i producció), Aleix Tobías (tabal i percussions), Eduard Iniesta (cûmbus, tambur,
mescla, direcció i producció), Lluís Molas (gravació). Per cortesia d'Harmonia Mundi

Só qui só

Miquel Gil (guitarra i veu), Albert Bertomeu (música), Guzmà Gil (gravació, mescles, programació i guitarres)

Al vent

Àlvar Carpi (versió i guitarra clàssica); Rafa Xambó (veu); Francesc Codonyer, Anna Codonyer i Ana Salvà (veus recitades); Joansa Maravilla (percussions i mandolina); Josep Maravilla (baix)

Indesinenter

Josep Nadal i Àlex Seguí (veus), Arnau Giménez (guitarra), Jordi Martí (baix), Salvador Bolufer (bateria), Joan Marc Pérez (teclats), Pere Joan Pons (dolçaina), Edu Torrens (percussió), Ricard Ferrer (trombó), Jordi Pont (trompeta), Jaume Faraig (producció i mescles), Marcos Úbeda (producció de vents)

He mirat aquesta terra

Ester Formosa (veu), Maurici Villavecchia (teclats, arranjaments i direcció musical), Horacio Fumero (contrabaix), Matthew Simon (trompeta), Yanni Munujos (producció executiva per a Cmanagers)

La mar respira calma

Òscar Briz (veus i guitarres), Bernat Pellicer (bateria), Josep Maravilla (baix acústic)

Una vaca amb un vedellet en braços

Àlvar Carpi (versió, guitarra clàssica, guitarra de dotze cordes i cors), Pep Gimeno *Botifarra* (veu), Joansa Maravilla (percussions i mandolina), Néstor Mont (cors), Josep Maravilla (baix)

Al vent

Pau Alabajos (guitarra acústica i veu), Laura Navarro (violí primer i arranjaments de corda), Mireia Pérez (violí segon), Celia Cortés (viola), Cristina López (cello), Dani Cardona (mescles). Introducció: *El cant dels ocells* (popular anònima)

Sobre la pau

Màrius Asensi (veu), Gonçal Palop (guitarra elèctrica), Lucky Martínez (bateria), Jordi Vidal (baix)

Treballaré el teu cos

Alfons Olmo (veus i cors), Pau Romero (guitarres, buzuki i bases electròniques), Darío Díaz (baix elèctric), Raül Lorenzo (darbuka, caixó i udu)

Oh, desig de cançons

Andreu Laguarda (*samples*, cintes, *scratchings* i veu), Mireia Vives i Ivan Almero (altres veus).

Per cortesia de Mesdemil

Universitat Politècnica de València. Direcció: José M. Meseguer (Àrea de Promoció i Normalització Lingüística).
Coordinació: Josep Cortés. Col·laboració: Xavier Adam i Maria Josep Garcia. Disseny: Pasqual Lucas

1	Si un dia vols	Lluís Miquel
2	Cançó de les mans	Coral Sant Jordi
3	Treballaré el teu cos	Moncho
4	Jo vinc d'un silenci	Ai Ai Ai
5	D'un temps, d'un país	Joan Manuel Serrat
6	Veles e vents	Toti Soler i Ester Formosa
7	Com un puny	Manel Camp
8	Parlant-me de tu	Dyango
9	Lo jorn ha por	El Cau del Llop
10	Veles e vents	Josep Carreras
11	Si en mor	Marina Rossell
12	Só qui só	Miquel Gil
13	Al vent	Àlvar Carpi i Rafa Xambó
14	Indesinenter	La Gossa Sorda
15	He mirat aquesta terra	Ester Formosa
16	La mar respira calma	Òscar Briz
17	Una vaca amb un vedellet en braços	Àlvar Carpi i Pep Gimeno <i>Botifarra</i>
18	Al vent	Pau Alabajos
19	Sobre la pau	Màrius Asensi i Gonçal Palop
20	Treballaré el teu cos	VerdCel
21	Oh, desig de cançons	Rapsodes

UNIVERSITAT
POLITÈCNICA
DE VALÈNCIA

Col·laboren:

UNIVERSITAT
D'OC VALÈNCIA

Universitat
d'Alacant

UNIVERSITAT
JAUME I

UNIVERSITAT
Miguel
Hernández

CD gratuït editat en commemoració
dels 50 anys de la cançó "Al vent",
de Raimon, Maig de 2009. Prohibida
la venda. Samarcut Estudis.

SAM-17 / DL V-1484-2009

SGAE

